

Arrest

nr. 275 229 van 13 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 5 augustus 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12 augustus 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 september 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 25 november 2021.

1.3. Op 14 februari 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Colombiaanse nationaliteit en werd u geboren in de hoofdstad Bogota. U bent katholiek christen. U groeide op in de wijk Villa Gloria bij uw gezin. Uw vader is vorig jaar overleden. U heeft vijf broers en vier zussen, en u bent zelf de tweede jongste in rij. Qua onderwijs heeft u de middelbare school afgerond.

Toen u 12 jaar oud was, realiseerde u zich dat u homoseksueel bent. U kwam op uw 19de uit de kast bij uw familieleden; uw vader aanvaardde dit niet en reageerde dat u geen familie voor hem meer was. Hij verbood bovendien de rest van uw familieleden om nog met u te praten. Ook zij keken vanaf toen lelijk naar u op. Drie maanden later, op uw 20ste, verliet u het ouderlijk huis en sindsdien heeft u nooit meer met uw familie gesproken. U ging alleen wonen en verhuisde naar de wijk San Fransisco in Bogota, waar u gedurende 4 jaar gewoond hebt. Vervolgens vestigde u zich 6 jaar in Quiroga, tevens een wijk in Bogota, waarvan u de laatste 4 à 5 jaar samenwoonde met uw toenmalige partner. Toen u reeds alleen woonde, volgde u een basiscursus over systemen alsook een opleiding koken van bij de overheidsinstelling CENA. Verder was u eerst werkzaam als kelner in een restaurant en trad u vervolgens in dienst bij een bloemenbedrijf waar u geleidelijk aan kon opklimmen tot aankoopdirecteur.

U diende in Colombia steeds een dubbelleven te leiden; zo wisten slechts enkelen van uw vrienden af van uw geaardheid terwijl u tegenover de rest van de samenleving diende te doen alsof u heteroseksueel was. Daarenboven werd u in uw land het slachtoffer van een aantal incidenten. Zo werd u op uw 16de benaderd door drie personen uit uw wijk. Eén van hen verkrachtte u en de twee anderen randden u aan. U werd tevens het slachtoffer van slagen bij het verlaten van een homobar, eenmaal toen u 18 jaar oud was en andermaal in het bijzijn van uw partner A.(...). Een volgend incident deed zich voor in maart 2013. Toen liep u in het kader van uw kookopleiding stage bij een cateringbedrijf genaamd D.(...) in de buurt van Villavicencio (departement Meta). U had eerder al gehoord dat veel van de werknemers daar ex-guerrillastrijders waren. Op een dag, rond het middaguur, vroeg u aan een werknemer of hij proper materiaal had, waarop deze persoon "neen" antwoordde en u een flikker noemde. U vermoedt dat uw vraag hem beledigd had. Diezelfde avond werd u onderschept door een onbekende vrouw die tegen u zei: "pas op, als je naar het dorp gaat dan ga je daar niet meer uit geraken". U rapporteerde deze bedreiging aan uw bazen en omwille van uw veiligheid stuurden zij u 's anderendaags heimelijk terug naar Bogota in een privéwagen. Later, op een nacht in het midden van november 2013, verliet u rond 1 uur een homobar in de wijk Restrepo in Bogota. Op dat moment stapte u in een geparkeerde taxi en bleek plotseling dat de taxichauffeur de persoon was die u eerder een flikker had genoemd tijdens uw stage in Villavicencio. Zo'n twee kilometer verder stapten er drie andere personen in en de taxi bracht u vervolgens naar een verlaten woning in de wijk Quiroga. Daar werd er u gezegd dat ze u gingen leren hoe u respect moest tonen, dat u een flikker was, dat u moest verdwijnen en dat u niet naar de politie mocht stappen. Zij gooiden u op de grond en sloegen u op uw hoofd en in het gezicht waardoor u het bewustzijn verloor. U hield hier verscheidene verwondingen aan over. Verder namen uw belagers uw telefoon, uw documenten en uw geld af. Toen u terug op uw positieven kwam, was het reeds ochtend en wandelde u naar huis, waar u zichzelf opsloot. Vervolgens sprak u met uw toenmalige partner A.(...) en besloot u met de verkoop van de inboedel van uw appartement en het geld dat u had opgespaard van uw ontslagvergoeding Colombia te verlaten.

Uiteindelijk reisde u op 14 februari 2014 naar Panama. U vestigde zich in Panama-stad en u woonde er opeenvolgend in de wijken Rio Abajo, Perejil en El Chorrillo, bij momenten alleen en bij momenten met uw een van uw voormalige partners. Drie maanden na uw aankomst keerde u een eerste maal terug naar Colombia om er uw paspoort te laten afstempelen zodat u niet illegaal in Panama zou zijn. U verbleef toen in Pereira en reisde na twee dagen terug naar Panama. Nadat u in dat land twee jaar verbleef, kon u een verblijfstitel van 6 jaar bemachtigen onder het programma "Crizol de Razas". Uiteindelijk keerde u daarna nog drie keer terug naar Colombia om er kledij aan te kopen die u vervolgens in Panama verkocht, en ook om er een vriend te bezoeken in de buitenwijken van Bogota. U reisde tevens via Mexico naar Cuba voor toeristische doeleinden. Tijdens uw periode in Panama werkte u aanvankelijk in restaurants en daarna werd u zaakvoerder van een homobar in Panama-stad. Op 9 april 2019 was u daar getuige van een beroving. Meer bepaald werden u en uw collega's opgeschrikt en bedreigd door twee gewapende personen aan wie jullie al het geld van die avond moesten afgeven. Nadien kwam de politie ter plekke en deed u aangifte. 's Anderendaags kwam er een klant naar uw bar die u terloops zei dat u uw mond moest houden, zo niet, dan zou hij daar zelf voor zorgen. In het jaar volgend op dit incident werd u verder om de drie à vier dagen afgeperst. Dit gebeurde op straat en ook in de bar, waar vrouwen en kinderen langskwamen en zeiden dat u geld uit de kassa moest afgeven. In het midden van maart 2020 staakte u uw werkzaamheden bij de homobar omwille van de coronapandemie. U werkte nadien nog 11 maanden

in een café. U kreeg echter schrik voor represailles voor mocht het moment er ooit komen dat u geen geld meer zou kunnen afgeven aan de plaatselijke bendes. Omwille van dit gegeven, gecombineerd met het feit dat de LGBT-wereld in Panama taboe is en er veel xenofobie heerst, vertrok u op 5 augustus 2021 uit Panama. U reisde met het vliegtuig naar Madrid en vervolgens naar België waar u diezelfde dag aankwam. Op 12 augustus 2021 bood u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deed u er een verzoek om internationale bescherming.

Mocht u terugkeren naar Colombia, vreest u op straat terecht te komen en geen werk te zullen hebben, gelet op de moeilijke en ingewikkelde situatie aldaar.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten voor: uw paspoort (origineel gezien), uw Panamese verblijfskaart (kopie) en een Panamese klachtenbrief d.d. 6 april 2019 (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) en c) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet in twijfel trekt, doch moet worden benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders van 17 december 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20211217.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

Om te beginnen bleken uw verklaringen over de problemen met uw collega – hetgeen u in uw vrije relaas omschrijft als uw vluchtaanleiding uit Colombia (CGVS p.23-24) – niet consistent. Zo is het reeds opmerkelijk dat u van uw aanvaringen met hem geen melding maakte tijdens uw eerste onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde toen louter dat personen die naar homobars gaan in elkaar geslagen worden door burgers die behoren tot haatgroepen, en dat u zelf meermaals het slachtoffer werd van fysiek geweld op straat (CGVSverklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U vermeldde toen echter niets van het toch wel specifieke gegeven dat u tijdens uw stageperiode in Villavicencio een conflict kende met een collega, daarna door een vrouw bedreigd werd en u vervolgens een half jaar later hardhandig aangepakt werd door diezelfde collega vermomd als taxichauffeur. Wanneer u verder bevraagd werd over deze laatste gebeurtenis, stelde u daarbovenop ineens dat u meegenomen werd naar een verlaten huis waar u de hele nacht bewusteloos lag (CGVS p.25), iets waar u eerder niets over gezegd had toen het CGVS vroeg om uw relaas in detail te doen. Het lijkt er dan ook op dat u uw verklaringen doorheen de asielprocedure aandikt, waardoor de geloofwaardigheid van deze feiten een eerste maal in het gedrang komt.

Verder lijkt het uitermate bedenkelijk dat u op dergelijke manier werd toegetakeld door uw collega, dit allemaal omwille van een woordenwisseling die u met hem had tijdens uw stage in maart 2013. De zware feiten die u beschrijft (i.e. ontvoering in een valse taxi, slagen en verwondingen in een verlaten gebouw) zijn vooreerst al moeilijk in overeenstemming met het motief dat aan de grondslag daarvan ligt, zijnde een neutrale opmerking die u tegen hem maakte over het werkmateriaal (CGVS p.22). Zelf denkt u dat uw collega (en zijn handlangers) dit deden omdat zij machistisch zijn en niemand aan hen mag voorbijgaan (CGVS p.26). Indien dit werkelijk het geval was, mag het dan ook verbazen dat deze personen er maar liefst een half jaar over deden alvorens toe te slaan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u prompt na uw aanvaring met uw collega in maart 2013, diezelfde avond nog, werd bedreigd door een onbekende vrouw en aldus onmiddellijk in het vizier kwam (CGVS p.22). Dat deze collega u desondanks niet gewoon dezelfde dag op het werk of op uw slaapplaats kwam opzoeken, maar wel zes maanden wachtte tot november 2013 om u in een compleet andere stad op te wachten vermomd als taxichauffeur, valt logischerwijze moeilijk te begrijpen en oogt zeer onwaarschijnlijk. In deze context is het tevens twijfelachtig dat u toen naar eigen zeggen verscheidene verwondingen aan het hoofd opliep doch nooit medische hulp opzocht (waarvan u documentaire bewijsstukken zou kunnen neerleggen) en in de plaats daarvan de letsels zelf zou hebben verzorgd door er koffie op toe te brengen (CGVS p.26). De verwondingen dichtnaaien zou u zelf niet gedaan hebben (CGVS p.26-27). U spreekt zich trouwens tegen wat dit betreft daar u tijdens uw vrije relaas nog aangaf dat, omwille van dit voorval, uw voet diende te worden genaaid (CGVS p.22), wat het vermoeden wekt dat u toch medische hulp moet hebben gekregen.

Het houdt voorts weinig steek dat u enerzijds deze vermeende gebeurtenis in november 2013 opgeeft als reden waarom u Colombia verlaten heeft (CGVS p.22-23) maar anderzijds wachtte tot 14 februari 2014 alvorens effectief te vertrekken en in tussentijd gewoon bleef verder wonen in Quiroga, n.b. dezelfde wijk waar dit alles zou hebben plaatsgevonden (CGVS p.4, 17, 22-23, 27). Dat u zich in deze lange tijd kennelijk nooit informeerde naar de identiteit van uw belager – zo weet u niet hoe uw collega heet, noch voor welk bedrijf hij in dienst stond (CGVS p.23-24) – maakt de zaken er niet aannemelijker op. Men kan immers verwachten dat u hierover uitvoerig navraag doet bij uw voormalige werkgever of stageplaats zodoende te weten voor wie u zich diende te behoeden tijdens uw lange verblijf na de feiten in Colombia. Het CGVS stelt verder vast dat u sinds uw vertrek naar Panama op 14 februari 2014 maar liefst vier keer teruggekeerd bent naar Colombia en bovendien hierover geen oprechte verklaringen aflegde. Het feit dat u sedert uw initiële vertrek meermaals terugkeerde naar uw land van herkomst haalt de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met uw collega volledig onderuit en reflecteert bovendien ook negatief op de ernst en de gegrondheid van de overige hinder die u in Colombia zou hebben gekend (i.e. slagen op straat, zie infra).

Toen er u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u sinds voorgaande datum ooit terugkeerde naar Colombia, beweerde u dat u drie maanden later terugreisde, dit gedurende twee dagen, met als doel uw paspoort te laten afstempelen, en dat u daarna terugging naar Panama (CGVS p.18). Het CGVS kan hieruit niet anders dan afleiden dat u sinds uw aankomst in Panama geen ernstige pogingen ondernomen hebt om in dat land een duurzaam verblijf te verwerven. Nochtans kan men verwachten dat u dit in het geval van een werkelijke vrees voor terugkeer naar Colombia wél doet, zeker omdat er daartoe mogelijkheden voorhanden waren. Zo had u zich onmiddellijk kunnen beroepen op het “Crisol de Razas”-programma (een verlengbare verblijfskaart van 6 jaar waar u uiteindelijk aanspraak op maakte; CGVS p.18-20) of had u in Panama een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen, hetgeen u opvallend genoeg nooit deed (CGVS p.20), dit hoewel er ook in Panama een asielprocedure bestaat en

veel Colombianen er gebruik van maken (zie landeninformatie toegevoegd aan administratief dossier). Wat er ook van zij, er werd u tijdens uw onderhoud ook gevraagd of u sinds uw eerste terugkeer nogmaals terugging naar Colombia. Frappant genoeg verklaarde u van niet, hetgeen echter bezwaarlijk strookt met de diverse Colombiaanse in- en uitreisstempels in uw paspoort (CGVS p.18-19; zie documentenmap in administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, gaf u toe wel degelijk teruggekeerd te zijn omdat u opnieuw uw paspoort moest laten afstempelen, doch u bleef de boot afhouden door te stellen dat u niet wist hoeveel keren u teruggekeerd was (CGVS p.18-19). Verder geconfronteerd met de aparte stempels in uw paspoort, die erop wijzen dat u nog drie keer teruggegaan bent naar Colombia, gaf u toe dat dat was voor de aankoop van kleren voor uw virtuele winkel en om een vriend te gaan bezoeken in de buitenbuurten van Bogota (CGVS p.19-20). Het feit dat u omwille van dergelijke beroepsmatige en recreatieve redenen terugkeerde naar uw land van herkomst en hierover onwaarachtige verklaringen aflegde op het persoonlijk onderhoud, is een ernstige indicatie dat u in de toekomst opnieuw probleemloos terug kunt keren ernaartoe.

Omwille van bovenstaande redenen kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met uw (ex-)collega in Colombia.

In de mate dat u voorts verwijst naar homofobie en onveiligheid voor homoseksuelen in Colombia (CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) dient te worden opgemerkt dat de elementen die u aanbracht niet kunnen worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, en wel omwille van volgende redenen. Dat u enerzijds geslagen werd op straat bij het verlaten van een (homo)bar – u haalde zelf twee concrete incidenten aan (CGVS p.23, 27) – is uiteraard betreurenswaardig te noemen doch het gaat in deze om twee geïsoleerde incidenten uit het verleden waarbij nergens uit uw verklaringen blijkt dat u verdere problemen met deze personen hebt gekend; evenmin haalde u deze twee concrete incidenten aan als reden waardoor u Colombia verlaten hebt (CGVS p.22-23). Overigens kan uit uw verklaring dat de politie bij één van deze incidenten ter plekke kwam en zei “ga naar huis en stop met problemen te zoeken” (CGVS p.27) niet worden afgeleid dat het volledige Colombiaanse politieapparaat niet zou omkijken naar LGBT-gerelateerde misdrijven; in casu betreft dit slechts één individuele reactie waaruit bovendien niet blijkt dat u zich zelf ooit tot de autoriteiten gewend hebt om aangifte te doen. Anderzijds kan ook de verkrachting waarvan u op uw 16de slachtoffer werd, hoe laakbaar ook, geen aanleiding vormen voor de toekenning van internationale bescherming in uw hoofde daar dit een eenmalig voorval betrof dat meer dan 20 jaar geleden plaatsvond, waarbij u geen verdere problemen meer kende met de daders (CGVS p.28-29) en hetgeen ook geen verband lijkt te houden met uw uiteindelijke vertrek uit Colombia. Bovendien moet bij dit alles worden benadrukt dat u, zoals eerder aangehaald, na uw vertrek op 14 februari 2014 er zelf voor koos om tot viermaal toe terug te keren naar Colombia, onder andere naar (de buitenbuurten van) Bogota (zie supra). Hieruit kan niet anders dan besloten worden dat voorgaande gebeurtenissen, alsook de algemene homofobie waarnaar u verwees, geen hindernis voor u vormden om zich terug naar uw land te begeven, en dat dit ook opnieuw het geval moet zijn in het geval van een terugkeer in de toekomst. Per slot van rekening puurde u ook geen vrees uit deze incidenten wanneer u hiernaar gevraagd werd op het persoonlijk onderhoud (CGVS p.33).

Het CGVS is dan ook van mening dat u als homoseksuele man in de stedelijke regio's van Colombia een normaal en menswaardig bestaan kunt uitbouwen. Zo heeft u in het verleden de middelbare school afgemaakt en volgde u nadien een hogere opleiding systemen en een kookopleiding (CGVS p.14-15). U was uw hele leven in Colombia in Bogota gevestigd, zowel alleen als samen met uw toenmalige partner met wie u zo'n 5 jaar onder hetzelfde dak woonde (CGVS p.4, 8). Jullie spraken ook buitenshuis af (CGVS p.9). U had daarbuiten ook andere relaties met mannen (CGVS p.8). Verder hebt u werkervaring in de horeca alsook in het bedrijfsleven, waar u het tot aankoopdirecteur schopte (CGVS p.15). Verder kon u in Colombia rekenen op een vriendenkring, waaronder enkelen op de hoogte waren van uw homoseksualiteit en dit aanvaardden (CGVS p.10-11). Wat betreft uw familie in Colombia, dient te worden vastgesteld dat u hierover geen oprechte verklaringen aflegde. Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud stelde uw familie al sinds uw 20ste niet meer te hebben gezien of gehoord (CGVS p.6, 14), doen uw publieke Facebookprofiel en dat van uw zus An.(...) een andere situatie uitschijnen. Hierop bent u op verscheidene foto's d.d. 2016, 2018 en 2020 te zien samen met uw ouders en uw broers- en zussen, onder meer tijdens feestelijkheden, waaruit een positieve sfeer af te leiden valt. Bovendien bevinden uw broers en zussen zich tevens in uw vriendenlijst op Facebook (zie landeninformatie toegevoegd aan administratief dossier; zie ook verklaring DVZ, vraag 13 en 17). Dat u al meer dan 20 jaar geen contact zou hebben met uw familie kan derhalve niet worden aangenomen, en de slechte band met hen die u beschrijft dient hierdoor toch enigszins gerelativeerd te worden (CGVS p.14). In ieder geval lijkt het erop dat u in het geval van een terugkeer ook op een familiaal netwerk kunt rekenen.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u evenmin kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, louter omwille van uw homoseksualiteit een actuele en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat.

Aangaande de door u aangehaalde problemen in Panama (i.e. overval in uw handelszaak, afpersing, algemeen heersende homofobie en xenofobie; CGVS p.31-32), dient te worden aangestipt dat u niet over de Panamese nationaliteit beschikt (CGVS p.20) en uw verzoek om internationale bescherming en uw actuele vrees derhalve uitsluitend beoordeeld dienen te worden ten opzichte van Colombia (zie supra). De Conventie van Genève definieert immers een vluchteling als een persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, nationaliteit, godsdienst, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. Ook de nood aan subsidiaire bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van datzelfde land van nationaliteit. Het CGVS dient zich bijgevolg niet uit te spreken over de gegrondheid en/of geloofwaardigheid van uw vermeende problemen in Panama, evenmin blijkt uit uw verklaringen dat deze gelinkt zijn met uw asielmotieven in Colombia.

De door u neerlegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw Colombiaanse paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan, zaken die het CGVS niet betwist, alsook uw reizen van en naar Colombia, die hierboven reeds besproken werden. De kopie van uw Panamese verblijfskaart toont aan dat u op 13 januari 2020 een voorlopig verblijfsstatuut verwierf in Panama, niets meer en niets minder. De Panamese klachtenbrief d.d. 06 april 2019 ondersteunt dan wel uw verklaringen m.b.t. een overval in de homobar die u uitbaatte doch dit document is niet relevant voor de beoordeling van uw vrees ten opzichte van uw land van nationaliteit, Colombia (CGVS p.29-30).

In de mate dat u verder nog de algemene onveiligheid in Colombia inroept (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), wenst het CGVS te verwijzen naar de volgende paragrafen:

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire

bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting op welke wijze hij deze bepalingen *in casu* geschonden acht.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen toelichting geeft op welke wijze hij het artikel geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen louter het toepassingsgebied uiteenzet voor die wet. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

In zoverre verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) hoewel verzoekers seksuele geaardheid niet in twijfel wordt getrokken, moet worden benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTI-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Op basis van de beschikbare informatie kan immers niet *a priori* worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van verzoekers vraag naar internationale bescherming, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* moet aantonen, blijft dan ook noodzakelijk;

(ii) verzoeker slaagt er echter niet in een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen vermits:

(A) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende problemen met zijn collega's nu: (1) verzoekers verklaringen over de problemen met zijn collega niet consistent zijn, hij de aanvaringen met zijn collega zelfs niet vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken en het erop lijkt dat hij zijn verklaringen doorheen de asielprocedure aandikt, (2) het uitermate bedenkelijk is dat verzoeker op een dergelijke manier werd toegetakeld door een collega, dit allemaal omwille van een woordenwisseling die verzoeker met hem zou hebben gehad tijdens zijn stage in maart 2013; het in dit verband mag verbazen dat deze personen er maar liefst een half jaar over deden alvorens toe te slaan, terwijl verzoeker nog diezelfde avond werd bedreigd door een onbekende vrouw en aldus onmiddellijk in het vizier kwam; het twijfelachtig is dat verzoeker in de door hem geschetste context nooit medische hulp opzocht en in plaats daarvan zijn letsels zelf verzorgd zou hebben, nog daargelaten de vaststelling dat zijn verklaringen hieromtrent uiteenlopen, (3) het niet aannemelijk is dat verzoeker enerzijds deze vermeende gebeurtenis in november 2013 opgeeft als reden waarom hij Colombia heeft verlaten, maar anderzijds wachtte tot februari 2014

alvorens het land effectief te verlaten en hij ook gewoon bleef wonen in dezelfde wijk waar dit alles zou hebben plaatsgevonden en verzoeker zich in deze tijd kennelijk nooit informeerde over de identiteit van zijn belagers, (4) de vaststelling dat verzoeker sinds zijn vertrek naar Panama in 2014 maar liefst 4 keer terugkeerde naar Colombia, hierover bovendien geen oprechte verklaringen aflegde en uit zijn verklaringen valt af te leiden dat hij sinds zijn aankomst in Panama geen ernstige pogingen heeft ondernomen om in dat land een duurzaam verblijf te verwerven verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende problemen met zijn collega;

(B) wat betreft verzoekers verwijzing naar homofobie en onveiligheid voor homoseksuelen in Colombia moet worden opgemerkt dat de elementen die hij aanbracht niet kunnen worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming nu (1) de twee concrete incidenten die verzoeker aanhaalt waarbij hij geslagen werd bij het verlaten van een (homo)bar, hoe betreurenswaardig ook, geïsoleerde incidenten uit het verleden blijken en nergens blijkt dat hij verdere problemen heeft gekend met deze personen, alsook dat verzoeker deze twee concrete incidenten zelf niet aanhaalt als reden waardoor hij Colombia heeft verlaten, (2) uit verzoekers verklaringen dat bij één van deze incidenten de politie ter plekke kwam en zei dat hij naar huis moest gaan en moest stoppen met problemen te zoeken niet kan worden afgeleid dat het volledige Colombiaanse politieapparaat niet zou omkijken naar LGBT-gerelateerde misdrijven en bovendien niet blijkt dat verzoeker zich ooit tot de autoriteiten heeft gewend om aangifte te doen, (3) de verkrachting waarvan verzoeker slachtoffer werd op zijn 16 jaar, hoe laakbaar ook, geen aanleiding vormt voor de toekenning van internationale bescherming daar dit een eenmalig voorval betrof dat meer dan 20 jaar geleden plaatsvond, waarbij verzoeker geen verdere problemen meer kende met de daders en hetgeen ook geen verband lijkt te houden met zijn uiteindelijke vertrek uit Colombia, (4) bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker er zelf voor koos om tot viermaal toe terug te keren naar Colombia zodat niet anders kan worden besloten dat voorgaande gebeurtenissen, alsook de algemene homofobie waarnaar verzoeker verwees, geen hindernis vormden om zich terug naar zijn land te begeven en dat dit ook moet het geval zijn bij een terugkeer in de toekomst, hetgeen steun vindt in het feit dat verzoeker uit deze incidenten geen vrees puurde toen hem hiernaar werd gevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, (5) uit verzoekers verklaringen verder blijkt dat verzoeker als homoseksuele man in de stedelijke regio's van Colombia een normaal en menswaardig bestaan kan uitbouwen en, gelet op zijn onoprechte verklaringen over zijn familie en de gegevens die blijken uit zijn publieke Facebookprofiel, kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer ook kan rekenen op een familiaal netwerk;

(C) aangaande de door verzoeker aangehaalde problemen in Panama moet worden opgemerkt dat verzoeker niet over de Panamese nationaliteit beschikt en zijn verzoek om internationale bescherming en actuele vrees derhalve uitsluitend beoordeeld dienen te worden ten opzichte van Colombia;

(iii) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iv) in zoverre verzoeker de algemene onveiligheid in Colombia inroept, moet erop worden gewezen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker verwijst naar zijn homoseksuele geaardheid, het feit dat Colombia op nationaal niveau een zeer gevaarlijk land is en hij er geen werk zou kunnen vinden om te betogen dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 22-23).

2.3.5.2. *In casu* wordt verzoekers homoseksuele geaardheid niet in twijfel getrokken.

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, ter beschikking gesteld door beide partijen, blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen kende in het toekennen van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders, deels via wetgeving maar voornamelijk via de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zo zijn relaties met hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Transgenders kunnen hun geslacht op identiteitsdocumenten laten aanpassen. Er is een anti-discriminatiewetgeving die erop is gericht om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. In de beschikbare informatie wordt verder nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat leden van de LGBTI-gemeenschap net zoals de heterobevolking school lopen, verder studeren, een professionele loopbaan uitbouwen en deelnemen aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven. Ze zijn zichtbaar aanwezig in de samenleving. Er blijkt verder dat meerdere Colombiaanse steden LGBTI-gemeenschappen kennen, zoals Bogotá, Cartagena en Medellín, waar feesten of demonstraties van de LGBTI-gemeenschap plaatsvinden. Er is verder een actief middenveld dat bijdraagt aan het publieke debat en dat weegt op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTI-gemeenschap in Colombia. Internationaal gezien staat Colombia bekend als LGBTI-vriendelijk.

Evenwel is er, ondanks de progressieve wetgeving en vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBTI-personen, in de praktijk nog sprake van veel discriminatie, vooroordelen en stigmatisering, homofobie alsook van bedreigingen en geweld, inclusief seksuele agressie, vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. In sommige gevallen maken ook overheidsactoren zich hieraan schuldig en zijn er meerdere gevallen van politiegeweld. Derhalve wordt in het artikel *"LGBT+ Rights and Peace in Colombia: The Paradox Between Law and Practice"* van Washington Office on Latin America (WOLA) van 3 juli 2020 gesproken over de Colombiaanse paradox waarbij er ondanks een zeer robuust institutioneel kader met verschillende sterke juridische verwezenlijkingen en een zeer actief maatschappelijk middenveld, nog steeds een hoog aantal geweldplegingen bestaan ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders.

Op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie blijkt de situatie in Colombia, zoals deze wordt gekenmerkt door de *'Colombiaanse paradox'*, evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTI-personen, waardoor elke homoseksueel in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Verzoeker brengt geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat hij louter omwille van zijn seksuele geaardheid of genderidentiteit en zijn aanwezigheid in Colombia een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd. Uit de informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst kan niet worden afgeleid dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging van LGBTI-personen. Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 244 844 van 26 november 2020, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. In het aangehaalde arrest werd geoordeeld dat de commissaris-generaal geen rekening had gehouden met de voormelde *'Colombiaanse paradox'*, doch werd evenzeer benadrukt dat *"uit de landeninformatie thans niet blijkt dat er in Colombia een systematische of collectieve vervolging plaatsvindt van homoseksuelen."*

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoeken om internationale bescherming van LGBTI-personen uit Colombia met verhoogde waakzaamheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, hetgeen tevens wordt bevestigd in

de richtlijnen van UNHCR, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een potentieel risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, *“Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”*, september 2015, p. 48-49: *“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group based on their sexual orientation and/or gender identity, or on the basis of other Convention grounds”*). Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk, waarbij verzoeker zijn vrees om bij terugkeer in Colombia vervolgd te worden omwille van zijn homoseksuele geaardheid moet individualiseren en *in concreto* aannemelijk moet maken.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid. In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *“Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt dat de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.”*

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Colombia te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van zijn homoseksuele geaardheid, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTI-personen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en met het gegeven dat er in Colombia, ondanks wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofobie geweld tegen te gaan, in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan en eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, te benadrukken, doet verzoeker geen afbreuk aan voorgaande overwegingen. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waaruit verzoeker in voorliggend verzoekschrift citeert, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Colombia op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Colombia te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

2.3.5.3. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij in het verzoekschrift opmerkt dat van hem niet kan worden verwacht dat hij zijn homoseksuele geaardheid verbergt om het risico op vervolging te vermijden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, pt. 76). Evenwel blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet dat verzoeker zijn geaardheid in Colombia verborgen diende te houden, maar blijkt eerder dat hij in zekere mate zijn geaardheid openlijk beleefde. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij het middelbaar onderwijs heeft afgerond en een kookopleiding kon volgen aan de CENA (administratief dossier, CGVS, p. 15). Daarnaast heeft verzoeker werkervaring in de horeca alsook in het bedrijfsleven, waar hij zich opwerkte tot aankoopdirecteur (*ibid.*, p. 15-16). Verzoeker was zijn hele leven in Colombia in Bogota gevestigd, zowel alleen als samen met zijn toenmalige partner met wie hij zo'n 5 jaar onder hetzelfde dak woonde (administratief dossier, CGVS p. 4 en 8). Hij heeft drie serieuze relaties gehad (administratief dossier, CGVS, p. 8) en sprak in dit kader ook buitenshuis af (*ibid.*, p. 9).

Verder kon verzoeker in Colombia rekenen op een vriendenkring, waaronder enkelen op de hoogte waren van zijn homoseksualiteit en dit aanvaardden (administratief dossier, CGVS, p. 10-12). Wat betreft zijn familie wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker hierover geen oprechte verklaringen aflegt: *“Hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud stelde uw familie al sinds uw 20ste niet meer te hebben gezien of gehoord (CGVS p.6, 14), doen uw publieke Facebookprofiel en dat van uw zus An.(...) een andere situatie uitschijnen. Hierop bent u op verscheidene foto’s d.d. 2016, 2018 en 2020 te zien samen met uw ouders en uw broers- en zussen, onder meer tijdens feestelijkheden, waaruit een positieve sfeer af te leiden valt. Bovendien bevinden uw broers en zussen zich tevens in uw vriendenlijst op Facebook (zie landeninformatie toegevoegd aan administratief dossier; zie ook verklaring DVZ, vraag 13 en 17). Dat u al meer dan 20 jaar geen contact zou hebben met uw familie kan derhalve niet worden aangenomen, en de slechte band met hen die u beschrijft dient hierdoor toch enigszins gerelativeerd te worden (CGVS p.14). In ieder geval lijkt het erop dat u in het geval van een terugkeer ook op een familiaal netwerk kunt rekenen.”* Door in het verzoekschrift aan te voeren dat hij inderdaad gelogen heeft over de relatie met zijn familie, dat zij zich niet bewust zijn van zijn seksuele geaardheid omdat zij dat nooit zouden aanvaarden en hij dus altijd een dubbelleven heeft geleid ten opzichte van zijn familieleden, bedient verzoeker zich van loutere *post factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing.

Uit zijn verklaringen blijkt aldus dat hij zijn geaardheid in zekere mate openlijk kon beleven in Colombia, meer bepaald in de stad Bogotá. Uit de landeninformatie opgenomen in het administratief dossier blijkt verder dat in Bogotá in oktober 2019 de openlijk lesbische Claudia López werd verkozen als eerste vrouwelijke burgemeester (COI Focus, *“Colombia. Seksuele minderheden en transgenders”* van 17 december 2021, p. 15). Tevens blijkt uit voormelde COI Focus dat Bogotá bekend staat voor de grootste gay-nachtclub van heel Latijns-Amerika en dat Bogotá aangeprezen wordt als een goede bestemming met een rijk nachtleven en vele ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen (p. 29).

2.3.5.4. Verder dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit blijkt waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker verklaart in dit verband dat hij een probleem kende met een collega uit het petroleumbedrijf waar hij werkte tijdens zijn stageperiode in Villavicencio. Toen verzoeker hem vroeg naar het *“proper materiaal”*, zou deze collega neen hebben geantwoord waarop verzoeker hem gezegd zou hebben dat dit nochtans zijn werk was en niet dat van verzoeker, waardoor deze persoon zich beledigd voelde en verzoeker bedreigd zou hebben (administratief dossier, CGVS, p. 22).

Er dient evenwel met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over deze problemen. Vooreerst dient al te worden opgemerkt dat verzoeker deze aanvaring onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken bij de vraag naar zijn vrees of risico bij terugkeer (administratief dossier, ‘vragenlijst’, vraag 3). Verder dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn relaas op het CGVS eerst verklaart dat hij een conflict kende met een collega, daarna door een vrouw bedreigd werd en hij vervolgens een half jaar later hardhandig aangepakt werd door diezelfde collega vermomd als taxichauffeur (administratief dossier, CGVS, p. 23-24). Wanneer verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud vervolgens wordt gevraagd wat er precies gebeurde toen de taxi hem tegenhield, verklaart verzoeker plots dat hij werd meegenomen naar een verlaten huis waar hij in elkaar werd geslagen en een hele nacht bewusteloos lag (administratief dossier, CGVS, p. 25). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat verzoeker zijn verklaringen doorheen de asielpprocedure lijkt aan te dikken, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. In zoverre verzoeker in dit verband in het verzoekschrift aanvoert dat hij dit incident op de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft vermeld omdat de ambtenaar hem vroeg de reden voor zijn vertrek uit Colombia samen te vatten zonder in detail te treden en hij hierover wel spontaan heeft verteld tijdens zijn vrij relaas op het CGVS, dient te worden benadrukt dat ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker alle wezenlijke elementen van zijn vluchtrelaas zou hebben vermeld, *quod non*. Uit het enkele feit dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing een onderscheid maakt tussen het incident met een collega en de overige gebeurtenissen die verzoeker aanhaalt in een andere paragraaf behandelt, kan – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd – geenszins worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan

dit incident met een collega meer gewicht zou toekennen dan de overige incidenten die overigens wel degelijk worden beoordeeld (*infra*).

Verder kan de door verzoeker geschetste gang van zaken in dit verband niet overtuigen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: *“Verder lijkt het uitermate bedenkelijk dat u op dergelijke manier werd toegetakeld door uw collega, dit allemaal omwille van een woordenwisseling die u met hem had tijdens uw stage in maart 2013. De zware feiten die u beschrijft (i.e. ontvoering in een valse taxi, slagen en verwondingen in een verlaten gebouw) zijn vooreerst al moeilijk in overeenstemming met het motief dat aan de grondslag daarvan ligt, zijnde een neutrale opmerking die u tegen hem maakte over het werkmateriaal (CGVS p.22). Zelf denkt u dat uw collega (en zijn handlangers) dit deden omdat zij machistisch zijn en niemand aan hen mag voorbijgaan (CGVS p.26). Indien dit werkelijk het geval was, mag het dan ook verbazen dat deze personen er maar liefst een half jaar over deden alvorens toe te slaan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u prompt na uw aanvaring met uw collega in maart 2013, diezelfde avond nog, werd bedreigd door een onbekende vrouw en aldus onmiddellijk in het vizier kwam (CGVS p.22). Dat deze collega u desondanks niet gewoon dezelfde dag op het werk of op uw slaappleaks kwam opzoeken, maar wel zes maanden wachtte tot november 2013 om u in een compleet andere stad op te wachten vermomd als taxichauffeur, valt logischerwijze moeilijk te begrijpen en oogt zeer onwaarschijnlijk.”*

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat het voor de hand lag dat zijn collega hem niet op het werk of in het kamp dat aan de maatschappij verbonden was zou aanvallen omdat hij dan het risico liep zijn positie binnen het bedrijf te verliezen en hij benadrukt dat hij werd aangevallen toen hij *“naar het dorp ging”* en dus niet in het kamp, komt hij in wezen niet verder dan het uiten van blote *post factum* beweringen die niet kunnen verklaren waarom die collega – zo deze het daadwerkelijk op verzoeker zou hebben gemunt – tot zes maanden lang zou wachten alvorens toe te slaan. Te meer nu verzoeker niet kan duiden of die werknemer wel voor het petroleumcentrum zelf werkte (administratief dossier, CGVS, p. 23). Bovendien voert verzoeker geen concreet verweer tegen de vaststelling dat de zware reactie van zijn collega niet in verhouding lijkt te staan met de neutrale opmerking die verzoeker maakte.

Verzoeker verklaart voorts dat hij tijdens dit incident in november 2013, waarbij hij op de grond zou zijn gegooid en op het hoofd zou zijn geslagen, gewond raakte (administratief dossier, CGVS, p. 22). Dat verzoeker voor deze verwondingen aan zijn hoofd nooit medische hulp opzocht behoudens 20 dagen later naar een tandarts te zijn gegaan voor een *“gewone afspraak”* en geen bewijsstukken hiertoe kan voorleggen, doch in de plaats hiervan de letsels zelf zou hebben verzorgd door er koffie op te leggen en dit ondanks zijn verklaringen dat er hechtingen nodig waren aan zijn hoofd (*ibid.*, p. 26-27), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Het betoog in het verzoekschrift dat hij uit angst voor *“een onderzoek”* niet naar het ziekenhuis is gegaan, betreft wederom een blote *post factum* verklaring die verzoeker verder op geen enkele wijze duidt en aan voormelde vaststelling geen afbreuk kan doen. Dat er in de bestreden beslissing mogelijk verkeerdelijk wordt verwezen naar een wonde aan de voet in plaats van aan het hoofd, doet geen afbreuk aan het voorgaande, noch aan het feit dat verzoeker verklaarde dat deze wonde diende genaaid te worden (*ibid.*, p. 22), wat erop kan wijzen dat hij toch medische hulp heeft gekregen.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden overwogen: *“Het houdt voorts weinig steek dat u enerzijds deze vermeende gebeurtenis in november 2013 opgeeft als reden waarom u Colombia verlaten heeft (CGVS p.22-23) maar anderzijds wachtte tot 14 februari 2014 alvorens effectief te vertrekken en in tussentijd gewoon bleef verder wonen in Quiroga, n.b. dezelfde wijk waar dit alles zou hebben plaatsgevonden (CGVS p.4, 17, 22-23, 27). Dat u zich in deze lange tijd kennelijk nooit informeerde naar de identiteit van uw belager – zo weet u niet hoe uw collega heet, noch voor welk bedrijf hij in dienst stond (CGVS p.23-24) – maakt de zaken er niet aannemelijker op. Men kan immers verwachten dat u hierover uitvoerig navraag doet bij uw voormalige werkgever of stageplaats zodoende te weten voor wie u zich diende te behoeden tijdens uw lange verblijf na de feiten in Colombia.*

*Het CGVS stelt verder vast dat u sinds uw vertrek naar Panama op 14 februari 2014 maar liefst vier keer teruggekeerd bent naar Colombia en bovendien hierover geen oprechte verklaringen aflegde. Het feit dat u sedert uw initiële vertrek meermaals terugkeerde naar uw land van herkomst haalt de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen met uw collega volledig onderuit en reflecteert bovendien ook negatief op de ernst en de gegrondheid van de overige hinder die u in Colombia zou hebben gekend (i.e. slagen op straat, zie *infra*).*

Toen er u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of u sinds voorgaande datum ooit terugkeerde naar Colombia, beweerde u dat u drie maanden later terugreisde, dit gedurende twee dagen, met als doel uw paspoort te laten afstempelen, en dat u daarna terugging naar Panama (CGVS p.18). Het CGVS kan hieruit niet anders dan afleiden dat u sinds uw aankomst in Panama geen ernstige pogingen ondernomen

hebt om in dat land een duurzaam verblijf te verwerven. Nochtans kan men verwachten dat u dit in het geval van een werkelijke vrees voor terugkeer naar Colombia wél doet, zeker omdat er daartoe mogelijkheden voorhanden waren. Zo had u zich onmiddellijk kunnen beroepen op het “Crizol de Razas”-programma (een verlengbare verblijfskaart van 6 jaar waar u uiteindelijk aanspraak op maakte; CGVS p.18-20) of had u in Panama een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen, hetgeen u opvallend genoeg nooit deed (CGVS p.20), dit hoewel er ook in Panama een asielprocedure bestaat en veel Colombianen er gebruik van maken (zie landeninformatie toegevoegd aan administratief dossier). Wat er ook van zij, er werd u tijdens uw onderhoud ook gevraagd of u sinds uw eerste terugkeer nogmaals terugging naar Colombia. Frappant genoeg verklaarde u van niet, hetgeen echter bezwaarlijk strookt met de diverse Colombiaanse in- en uitreisstempels in uw paspoort (CGVS p.18-19; zie documentenmap in administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, gaf u toe wel degelijk teruggekeerd te zijn omdat u opnieuw uw paspoort moest laten afstempelen, doch u bleef de boot afhouden door te stellen dat u niet wist hoeveel keren u teruggekeerd was (CGVS p.18-19). Verder geconfronteerd met de aparte stempels in uw paspoort, die erop wijzen dat u nog drie keer teruggegaan bent naar Colombia, gaf u toe dat dat was voor de aankoop van kleren voor uw virtuele winkel en om een vriend te gaan bezoeken in de buitenbuurten van Bogota (CGVS p.19-20). Het feit dat u omwille van dergelijke beroepsmatige en recreatieve redenen terugkeerde naar uw land van herkomst en hierover onwaarachtige verklaringen aflegde op het persoonlijk onderhoud, is een ernstige indicatie dat u in de toekomst opnieuw probleemloos terug kunt keren ernaartoe.”

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij Colombia slechts op 14 februari 2014 heeft verlaten omdat hij niet over financiële middelen beschikte, doch hij wel maatregelen nam om elk risico te vermijden. Daargelaten de vaststelling dat dit betoog opnieuw een blote bewering betreft, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee geen valabel argument bijbrengt om de vaststelling te verklaren of te weerleggen dat verzoeker meermaals terugkeerde naar zijn land van herkomst en hierover leugenachtige verklaringen aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud, en dat dit een indicatie inhoudt dat hij er in de toekomst opnieuw probleemloos naar kan terugkeren. Zo verzoeker te dezen in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij wel degelijk snel beroep heeft gedaan op het “Cristol de Razas”-programma om in Panama een verblijfsvergunning te verkrijgen, minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er dan ook niet in slaagt om hoger voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker in het verzoekschrift voorts beargumenteert dat zijn belagers hem waarschuwden dat hij geen klacht mocht indienen en hij dan ook in deze context niet meer over deze mensen te weten wilde komen, dient erop gewezen dat verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van onder meer dit vermeende incident in november 2013, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich, nu hij zich in veiligheid bevindt, terdege over deze problemen tracht te informeren, *quod non*.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn ex-collega in Colombia.

2.3.5.5. Met betrekking tot de overige incidenten die verzoeker aanhaalt in dit kader considereert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing pertinent als volgt:

“In de mate dat u voorts verwijst naar homofobie en onveiligheid voor homoseksuelen in Colombia (CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5) dient te worden opgemerkt dat de elementen die u aanbracht niet kunnen worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, en wel omwille van volgende redenen. Dat u enerzijds geslagen werd op straat bij het verlaten van een (homo)bar – u haalde zelf twee concrete incidenten aan (CGVS p.23, 27) – is uiteraard betreurenswaardig te noemen doch het gaat in deze om twee geïsoleerde incidenten uit het verleden waarbij nergens uit uw verklaringen blijkt dat u verdere problemen met deze personen hebt gekend; evenmin haalde u deze twee concrete incidenten aan als reden waardoor u Colombia verlaten hebt (CGVS p.22-23). Overigens kan uit uw verklaring dat de politie bij één van deze incidenten ter plekke kwam en zei “ga naar huis en stop met problemen te zoeken” (CGVS p.27) niet worden afgeleid dat het volledige Colombiaanse politieapparaat niet zou omkijken naar LGBT-gerelateerde misdrijven; in casu betreft dit slechts één individuele reactie waaruit bovendien niet blijkt dat u zich zelf ooit tot de autoriteiten gewend hebt om aangifte te doen. Anderzijds kan ook de verkrachting waarvan u op uw 16de slachtoffer werd, hoe laakbaar ook, geen aanleiding vormen voor de toekenning van internationale bescherming in uw hoofde daar dit een eenmalig voorval betrof dat meer dan 20 jaar geleden plaatsvond, waarbij u geen verdere problemen meer kende met de daders (CGVS p.28-29) en hetgeen ook geen verband lijkt te houden met uw uiteindelijke vertrek uit Colombia. Bovendien moet bij dit alles worden benadrukt dat u, zoals eerder aangehaald, na uw vertrek op 14 februari 2014 er zelf voor koos om tot viermaal toe terug te keren naar Colombia, onder andere naar (de buitenbuurten van) Bogota (zie supra). Hieruit kan niet anders dan besloten worden dat

voorgaande gebeurtenissen, alsook de algemene homofobie waarnaar u verwees, geen hindernis voor u vormden om zich terug naar uw land te begeven, en dat dit ook opnieuw het geval moet zijn in het geval van een terugkeer in de toekomst. Per slot van rekening puurde u ook geen vrees uit deze incidenten wanneer u hiernaar gevraagd werd op het persoonlijk onderhoud (CGVS p.33)."

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen dit motief, zodat het onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.5.6. Vermits uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan internationale bescherming moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats en verzoeker *in casu* niet over de Panamese nationaliteit beschikt, moeten de commissaris-generaal en de Raad het verzoek om internationale bescherming dus enkel beoordelen ten aanzien van Colombia. Verzoekers aangehaalde problemen in Panama kunnen dan ook niet leiden tot een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde.

2.3.5.7. Het geheel van de verklaringen van verzoeker is samen genomen niet ernstig genoeg om als een reëel risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beschouwd te worden. De beschreven incidenten gedurende het persoonlijk onderhoud bereiken als dusdanig ook niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. Bijgevolg kunnen ze niet als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden gekwalificeerd.

De Raad merkt ook op dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in Colombia ooit werd gearresteerd of mishandeld of de toegang tot werk, voedsel of gezondheidszorg is ontzegd omwille van zijn seksuele geaardheid. Bovendien is hoger reeds komen vast te staan dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn familiaal netwerk en wijst zijn Facebookprofiel er daarentegen op dat hij wel degelijk over een familiaal netwerk beschikt en dus niet geheel werd verstoten door zijn familie.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Colombia, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt dat verzoeker in Colombia steeds tewerkgesteld was, er een familiaal netwerk heeft en eveneens sociale contacten. *In casu* is er geen sprake van een systematische weigering van toegang tot de arbeidsmarkt of systematische discriminatie. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij onmogelijk aan bod zal kunnen komen op de arbeidsmarkt en er zijn verder geen redenen waarom hij niet zou kunnen werken in Colombia. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van verzoeker.

Waar verzoeker gevolgd kan worden in zijn betoog in het verzoekschrift dat de beoordeling van de vrees voor vervolging een toekomstgericht onderzoek vereist, dient te worden benadrukt dat dit een feitelijke en individuele beoordeling omvat, rekening houdende met alle omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van LGBTQI-personen in Colombia waarbij blijkt dat bendes, de autoriteiten en de bevolking geweld plegen tegenover LGBTQI-personen volstaat niet daar uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTQI-persoon in Colombia louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd (*supra*). Verzoeker moet zijn vrees voor vervolging aldus *in concreto* aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie kan daartoe niet volstaan. Verzoeker haalt evenwel geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn geaardheid bij terugkeer naar Colombia. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele geaardheid, noch dat de situatie in Colombia voor hem als homoseksuele man ondraaglijk zou zijn.

2.3.5.8. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig

worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.9. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.10. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Waar verzoeker nog oppert dat hij geen bescherming kan krijgen van zijn overheid, wijst de Raad erop dat aangezien uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

2.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, van 27 juli 2020 en van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit Bogotá, de hoofdstad van het departement Cundinamarca.

Het departement Cundinamarca blijkt volgens de beschikbare landeninformatie en in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in het verzoekschrift niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Gerichte aanvallen van de gewapende groeperingen onderling of tegen de ordediensten of militairen blijken niet (zgn. 'battles') noch wordt gebruik gemaakt van zogenaamd "explosions/remote violence", met name granaataanvallen, ontploffingen door landmijnen en geïmproviseerde explosieven (COI Focus 2 augustus 2021, p. 25). Bovendien ligt het aantal gewelddaden waarbij een georganiseerde, gewapende groepering opzettelijk geweld gebruikt tegen ongewapende niet-strijders, zgn. 'violence against civilians', zeer laag voor het departement Cundinamarca. In de periode van januari 2020 tot 21 mei 2021 zou slechts één dodelijk slachtoffer gevallen zijn in het kader van deze 'violence against civilians' (COI Focus 2 augustus 2021, p. 36).

Weliswaar kan worden gelezen dat in mei 2021 het bureau van de ombudsman een nieuwe waarschuwing lanceerde voor het district Bogotá omtrent de aanwezigheid van illegale gewapende groeperingen in tien territoria van het district en twaalf aangrenzende gemeenten. Evenwel de mate waarin het geweld in de hoofdstad Bogotá zou zijn gelieerd aan het gewapend conflict elders in Colombia is enkel gering en indirect. Het betreft in het bijzonder 'politiek' geweld, bv. moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie aan waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken. De informatie waarnaar verzoeker verwijst is immers dezelfde als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Bogotá, is gesteund en ligt in dezelfde lijn.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Bogotá en in het departement Cundinamarca in het algemeen, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Het betoog in het verzoekschrift dat er geen binnenlands vestigingsalternatief voorhanden zou zijn, is dan ook irrelevant.

2.3.7. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd *in casu* niet geloofwaardig en/of zwaarwichtig genoeg bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geviséerd in Colombia. Bijgevolg is verzoekers verwijzingen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden voorgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET